

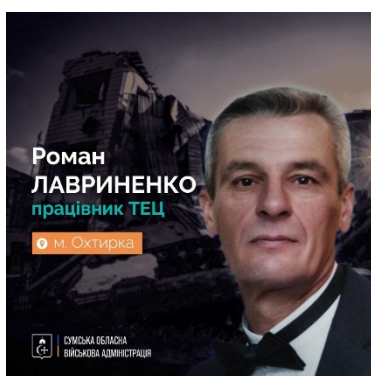

Пам'яті працівників Охтирської

ТЕЦ, розбомбленої росіянами

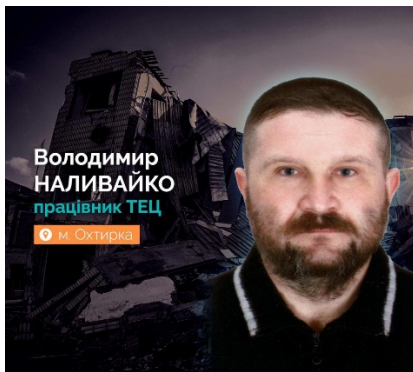
Коли всі виїхали, вони ходили на роботу, аби ТЕЦ працювала, а місто мало світло та тепло

З березня росіяни скинули вакуумну бомбу на Охтирську ТЕЦ. На місці авіаудару загинули п'ятеро співробітників електроцентралі - Роман Лавриненко, Ярослав Однороб, Сергій Єлістратов, Володимир Наливайко та Олександр Чувашин. Вони залишилися в місті попри небезпеку, працювали понаднормово, щоб забезпечити місто світлом і теплом. Від чоловіків після удару не залишилося навіть останків, родини не змогли їх достойно поховати.

Роман Лавриненко працював на електроцентралі з 1990 року, останніми роками - як старший машиніст турбінного відділення. Дружина згадує, що чоловік був душею компанії: багато читав, цікавився мистецтвом, слухав рок, мав багато друзів, з якими часто робили сплави на байдарках по річках Сумщини.

«Його улюблена фраза: «Можна все! Не можна лише хворіти». Після повномасштабного вторгнення багато працівників ТЕЦ виїхали з міста, боячись за свої життя. А Роман ходив на роботу. Зміни були частішими, бо робітників було мало», - згадує дружина Романа. Донька та дружина після трагедії сподівалися на диво, разом із друзями шукали поблизу місця вибуху бодай якісь зачіпки. Сподівалися, що Роман встиг сховатися. Але, як розповіли свідки, за дві хвилини до авіаудару бачили чоловіка у тій частині ТЕЦ, де був епіцентр вибуху. Романові Лавриненку було 56 років.

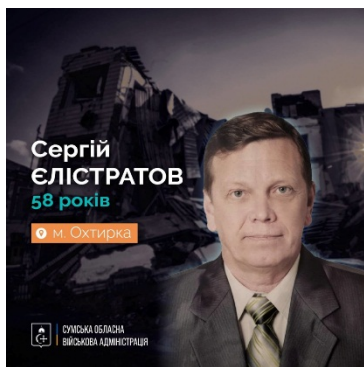
Володимир Наливайко, який працював на Охтирській ТЕЦ 20 років, був ветеринаром за освітою. Мав доньку, виховував її одинаком, бо дружину вбили... «Мав золоті руки: в нього добре виходило вирощувати щось в саду та на городі. Любив збирати гриби та ходити на риболовлю. Дуже смачно готував: довелося цьому навчитися, бо ж лишився без дружини», - розповіла його сестра.

У день загибелі Володимир пішов на роботу з температурою: напередодні захворів, але відлежатися не було часу, бо треба було працювати. Володимиру було 47 років.

34-річний Ярослав Однороб мав економічну освіту, але знайшов себе в енергетиці. Пропрацював дев'ять років на Охтирській ТЕЦ: спочатку слюсарем, а потім – машиністом котлів третьої групи. Боєприпас росіян впав якраз на котлотурбінний цех. Тіло Ярослава також не знайшли, лише залишки...

Ярослав захоплювався настільним тенісом. На ТЕЦ проводили змагання з цієї гри. Чоловік неодноразово перемагав. «Вважаю, що мій чоловік теж є героєм, про якого повинні знати люди. Він не тримав зброї в руках, але не злякався, не сховався, не відмовився виконувати свої службові обов'язки. І за це він віддав своє життя», – сказала дружина загиблого. У Ярослава Однороба залишилася дружина, 10-річна донька та батьки-пенсіонери.

58-річний Сергій Єлістратов працював на ТЕЦ старшим начальником зміни. Того злочасного дня 3 березня він також опинився в епіцентрі вибуху.

Сергій - родом із Башкирії, але переїхав до України, в Охтирку. Він любив проводити час із сім'єю на природі, любив автопрогулянки. Був люблячим батьком та дідом. «Я питала батька, чи можна не ходити на роботу в такий важкий час. Він відповідав: «А хто працюватиме, як люди будуть без тепла чи світла?». І йшов виконувати свій обов'язок», – розповіла донька загиблого Людмила. У Сергія Єлістратова залишилися дружина, син, донька, онука та онук.

Олександр Чувашин останні 12 років був спеціалістом із автоматики та вимірювальних приладів на ТЕЦ. У час, коли туди впала російська бомба, Олександр разом з іншими працівниками були на зміні.

Того дня росіяни бомбардували Охтирську ТЕЦ забороненою Женевською конценцією вакуумною бомбою. Удар був настільки потужним, що від самої ТЕЦ мало вціліло. Вижити ж у тому пеклі працівникам було нереально. У пам'ять про загиблих працівників на території ТЕЦ встановили меморіальну дошку із іменами тих, хто загинув того дня. Туди часто приходять їхні родичі та жителі Охтирки, аби вшанувати пам'ять.

Фото: Сумська ОВА

